

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

Отъ 1 октомврий до 31 декемврий 1932 г.

МАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ
19.33 г. № 163

Пров. 1957 г.

ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА

Молитвенна преданность и ходатайство

Б 4641
1932
кн. 4

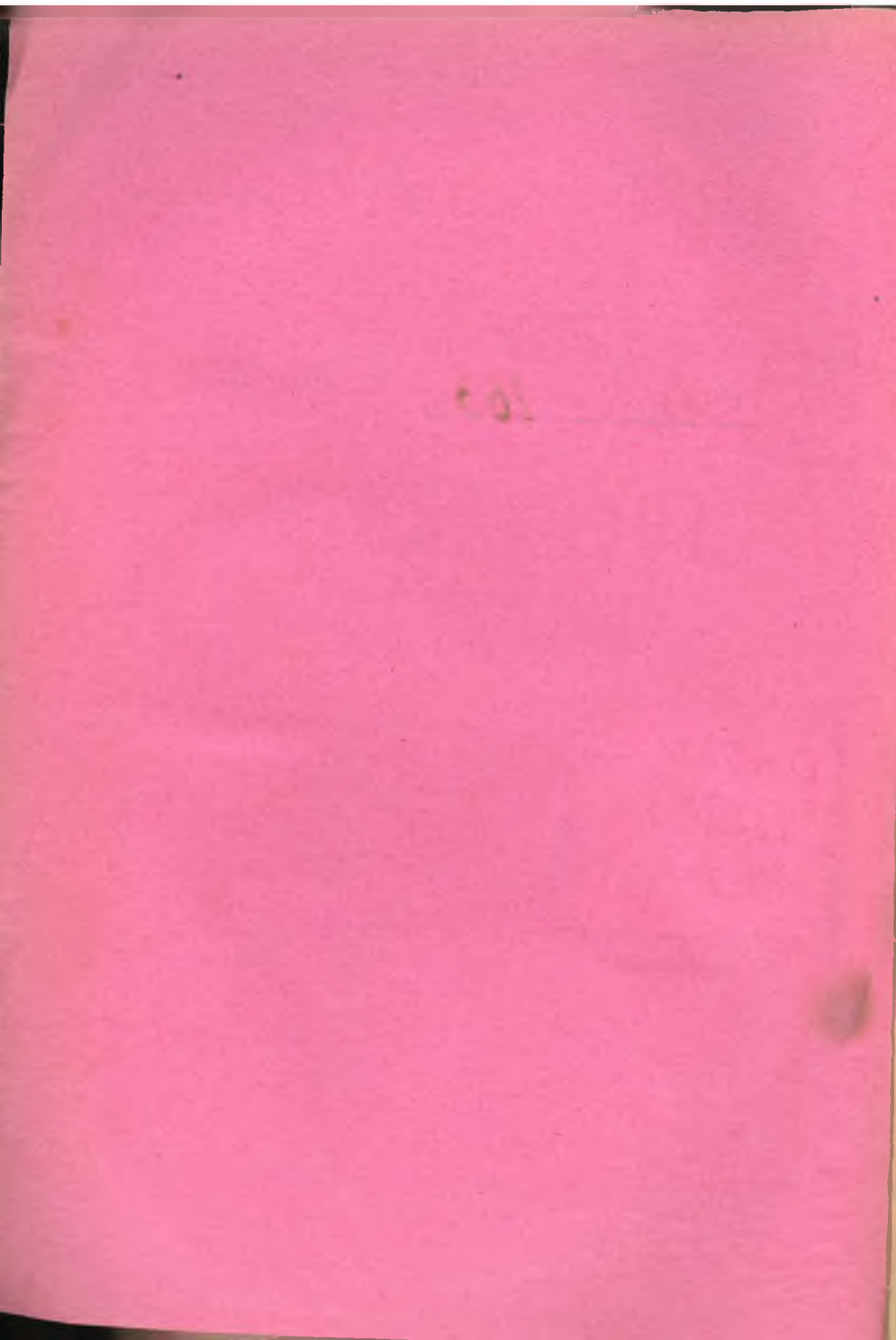
Дарбитъ отъ 13-та сѣбота сж опредѣлени за миссионскитѣ полета въ Североевропейската Дивизия.

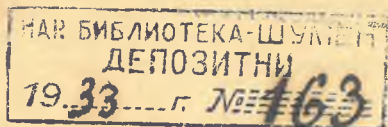
ХРИСТИЯНСКО АДВЕНТНО ОБЩЕСТВО

Солунска 49 — София

Цена 8 лв.

Печатница „Гладстонъ“ — София

1 Урокъ — 1 октомврий

„Татко нашъ, който си на небеса“

1. Чие дѣло е вѣски вѣрующъ? Еф. 2:10.
 2. На какво има право всѣки, който е приелъ Христа? Ис. 63:16; Йер. 3:4; Римл. 8:15; заб. 1.

3. По какъвъ начинъ иска Отецъ да ни открие, че се грижи за своитѣ чада? Откжде се вижда, че той е мислилъ за всички нужди на своитѣ чада? Пс. 23; 2 Кор. 9:8; заб. 2.

4. Кое най-голѣмо доказателство за своята бащина любовъ е далъ Богъ? Йоанъ 3:16.

5. По какъвъ начинъ се изразява многократно Божията безкрайна любовъ? Пс. 91:1. 4.

6. Посочи, че Спасителятъ чрезъ своитѣ картинни обяснения искаше да представи нагледно тази мисълъ! Мат. 6:25—33.

7. Чрезъ какво иска Отецъ да запази особено своитѣ деца въ правия пѣтъ? Изх. 20:3—17; Пр. 6:23.

8. Кога ни е възможно да пазимъ Божиитѣ заповѣди? Гал. 2:20; Фил. 4:13.

9. Каква закрила иска Господъ да даде на изкупенитѣ? Ис. 43:1. 2.

10. Съ какви сръдства си служи Отецъ, за да поучава чадата си? Втор. 4:36; Йоанъ 14:26; 16:13; Пс. 32:8; заб. 3.

11. Какъ нарича Христосъ онѣзи, които го последватъ? Йоанъ 15:15; заб. 4.

12. За кого се грижи Богъ особено? 2 Лѣт. 16:9, първа часть.

13. Какво право има Творецътъ? Какво

означава това за неговитѣ творения? Йер. 18:5. 6.

14. Какво друго значение има нашето усыновяване отъ Бога? Римл. 8:17.

15. Какъ трѣбва да постъпваме, когато понѣкога не можемъ да разбираме дѣлата на Господа? Ис. 26:4; Пр. 3:5. 6.

16. Докога трѣбва да се държимъ здраво за Христа, за да получаваме винаги неговитѣ благословения? Евр. 3:14; заб. 5.

17. За какво изискване има право Отецъ, като се иматъ предвидъ изявленията на неговата любовъ? Лука 10:27.

18. Какъ желанието да бждемъ послушни на Бога се изразява спрямо нашия ближень? Як. 2:8.

Забележки

1. Богъ желае да се стремимъ къмъ най-голѣмата привилегия, която може да се даде на човѣка: да бжде приетъ въ Божието семейство и да носи неговото име. Нека мислимъ за това, когато се молимъ, „Исусъ е казалъ: „Ще просите въ мое име; и не ви казвамъ, че азъ ще умоля Отца за васъ; защото самъ си Отецъ ви любя, понеже мене възлюбихте“. Йоанъ 16:26. 27. А преди това бѣше казалъ: „Изъ ви избрахъ... щото каквото поискате отъ Отца въ мое име, да ви даде“. Йоанъ 15:16. А да се молимъ въ името на Исуса значи нѣщо повече, отколкото само да споменаваме името му въ началото или въ края на молитвата си. Ние трѣбва да се молимъ въ духа и разбиранията на Исуса, да вѣрваме въ неговитѣ обещания, да уповаваме на неговата благодать и да извършваме волята му“. (Пжтьтъ къмъ Христа, стр. 127).

2. „Нѣма друга истинска сила освенъ онази, която Богъ дава на човѣцитѣ, които уповаватъ на него. Молба, която се поднася на Господа съ вѣра, има повече сила, отколкото богатството на човѣшкия разумъ“. (Свидетелства англ., т. 2, стр. 279.)

3. Господъ не поставя никакви други условия, освенъ да глдуваме за неговата благодать, да желаемъ неговия съветъ и да жадуваме за неговата любовъ. „Просете!“ Просенето предполага съзнаване на нашата нужда. И когато просимъ съ вѣра, ще получимъ

Господь ни е далъ своята дума за това и ще я упаци. Когато идвашъ при него като истински нуждающъ се, ти не трѣбва да мислишъ, че твоята молба за изпълнението на едно божествено обещание е дързостъ.

4. „Моли се много, понеже молитвата е една отъ най-важнитѣ длѣжности. Безъ молитва тебъ ти е невѣзможно да водишъ християнски животъ. Тя въздига, укрепва и облагородява; тя е разговоръ на душата съ Бога“. (Свид. англ., т. 2, стр. 313.)

5. „Неговото увѣреніе е неограничено, и той, който е далъ обещанието, е вѣренъ. Макаръ и да не получимъ веднага това, за което се молимъ, ние пакъ трѣбва да вѣрваме, че Господь ни чува и отговаря на молбитѣ ни. Ние сме тѣй обхванати отъ заблуда и тѣй кжсогледни, че често се молимъ за безполезни нѣща. Съ любовъ се вслушва нашиятъ Небесенъ Отецъ въ нашитѣ молитви и ни дава всѣкога тѣкмо онова, което сами ние отъ сърдце бихме пожелали, ако бихме могли, чрезъ божествено освѣтление, да можемъ правилно да съзнаемъ истинското положение на нѣщата. Макаръ и нашитѣ молби повидимому да не намиратъ никакъвъ отговоръ, ние, въпрѣки това, трѣбва да се държимъ здраво за обещанието. Времето на послушването ще дойде сигурно, и ние ще получимъ благословенията, които сж ни най-нужни. Но дръзко би било, ако ние разчитаме на послушание на молитвата ни тѣкмо по начина и за всички отдѣлни нѣща, както ние си ги искаме. Богъ е твърде мждъръ, за да извърши грѣшка; твърде добъръ, за да не даде на искренитѣ онова, което би било за тѣхно добро. Затова, уповавайте на него спокойно, макаръ и молитвитѣ ви да не бждатъ веднага послушвани. Осланяйте се като на скала на неговото обещание: „Просете, и ще ви се даде“. (Пжтьтъ къмъ Христа, стр. 121).

2 Урокъ — 8 октомврий

„Да се свети името ти“

1. Какъ трѣбва да се отнасяме къмъ името на Бога и на Христа? Пс. 99:3; Йзанъ 5:22. 23.

2. Затова къмъ какво подканва псалмистътъ? Пс. 96:8. 9.

3. Каква задача имаме ние относно името Божие въ мисията? Мат. 28:19.

4. При кое предварително условие работата ще има успехъ? 2 Сол. 1: 11. 12.

5. Въ какво се състоеше Павловото високо отличие? Деян. 9: 15; заб. 1.

6. За какво сме задължени ние, когато сме приели Христовото име? 2 Тим. 2: 19, посл. ч.

7. До каква висота трѣбва да се развива животътъ на едно Божие чадо? 1 Петр. 1: 13—16; заб. 2.

8. Какъвъ съветъ се дава на млади човѣци? Екл. 12: 1.

9. За какво ни се напомня и сме насърдавани? Ис. 1: 16—18.

10. Само чрезъ кого ни е възможенъ достъпъ до божествената благодать? Римл. 5: 1. 2.

11. Какъвъ планъ е предвидѣлъ Богъ за ония, които обичатъ името му? Пс. 69: 35. 36.

Забележки

1. Първото, което става съ едно дете, е, че му даватъ едно име, което то, по-късно, носи гордо предъ свѣта. То го пази въ честностъ и гледа да не го опозори. Нашата най-голяма привилегия е, да носимъ името на нашия Небесенъ Баща. Ценимъ ли го ние както трѣбва?

2. „Богъ работи день следъ день за твоето освещение; но при това човѣкътъ трѣбва да го подкрепя чрезъ постоянно старание да култивира у себе си добри привички и да постига една добродетель следъ друга. Докато човѣкъ се стреми къмъ това, да си усвоява едно следъ друго тѣзи нѣща, Богъ пъкъ действува да се увеличава постигнатото. Нашиятъ Спасителъ е винаги готовъ да чуе и послуша молитвата на покаяното и съкрушено сърдце и да увеличи благодатта и мира на своитѣ вѣрни. Съ радостъ имъ дава той благословенията, отъ които тѣ се нуждаятъ въ борбата си противъ злото, което ги гнети“. (Дѣлата на апостолитѣ, нѣмски, стр. 432.)

3 Урокъ — 15 октомврий

„Да дойде царството ти“

1. Докжде се простира Божието владичество ? Пс. 103 : 19 ; 139 : 7—10 ; заб. 1.

2. Затова какво е въ състояние да направи нашиятъ Богъ ? Ис. 41 : 10 ; 33 : 22.

3. Кога ще се възстанови царството на славата ? Мат. 25 : 31. 32 ; заб. 2.

4. Какви благословения е предвидѣлъ Богъ за бждещитѣ поданици на своето царство ? Ис. 32 : 17. 18.

5. Какъ се грижи Богъ за срѣдства за разпространението на царството му на земята ? Лев. 27 : 30—33 ; 1 Кор. 9 : 11—14 ; заб. 3.

6. Какво задължение имаме ние за подкрепата на царството Божие ? Мал. 3 : 8—10 ; Мат. 23 : 23, първата часть ; Пр. 3 : 9. 10 ; заб. 4.

7. Въ какво отношение Христосъ бѣше единъ примѣръ на вѣрность ? Лука 4 : 7. 8 ; Евр. 3 : 1—6 ; Йоанъ 17 : 6. 8.

8. Какво иска Богъ отъ своитѣ ? 1 Царе 15 : 22 ; Ис. 1 : 19. 20 ; заб. 5.

9. Чрезъ кое обещание иска Богъ да ни насърдчи, да бждемъ вѣрни ? Откр. 2 : 10.

10. Какво трѣбва да бжде нашето служене, за да бжде угодно Богу ? Римл. 12 : 1. 2 ; заб. 6.

11. Защо Богъ може да очаква, ние да бждемъ негови вестители ? 2 Кор. 5 : 18—20 ; заб. 7.

12. Какъ трѣбва да се подкрепятъ взаимно поданицитѣ на царството Божие ? Гал. 6 : 1. 2 ; заб. 8.

Забележки

1. „Христовото царство не ще бжде основано чрезъ решения на сждебни заседания или събори или на законодателни институти, сщо не и подъ покровителството на велики мже въ свѣта,

но чрезъ това, като се всади Христовиятъ характеръ въ човѣка чрезъ действието на Светия Духъ. Йоанъ 1:12,13. Това е единствената сила, която може да въздигне човѣка. И човѣцитѣ могатъ да допринесатъ за извършването на това дѣло, като проповѣдватъ Словото Божие и живѣятъ споредъ него“. (Желанието на вѣковетѣ, англ., стр. 509.)

„По този начинъ Исусъ се опитваше да внуши на ученицитѣ истината, че въ царството Божие нѣма ограничени страни, никакви раси, никакви привилегировани класи, но че тѣ трѣбваше да отиватъ при всички народи и да имъ занесатъ вестъта за любовта на Спасителя. Но тѣ много по-късно разбраха напълно, че Богъ е създалъ отъ една кръвъ всичкиятъ родъ човѣшки, да живѣятъ по всичкото лице на земята“. (Дѣлата на апостолитѣ, нѣмски, стр. 13.)

2. „Неговото царство ще дойде едва тогава, когато спасителната вестъ за неговата благодать се е разнесла по цѣлата земя. Затова ние приближаваме това събитие, когато се посвещаваме Богу и печелимъ за него души. Да, който се посвещава въ служба нему и казва: „Ето ме; изпрати ме“, за да отваря очитѣ на слѣпитѣ и да обръща човѣцитѣ, отъ тъмнината къмъ свѣтлината и отъ властѣта на сатана къмъ Бога, за да получатъ опрощение на грѣховетѣ и наследството заедно съ ония, които сж осветени“, той може съ цѣло сърдце да се моли: „Да дойде царството ти!““. (Мисли отъ планината на блаженствата, нѣмски, стр. 122, 123.)

3. Немислимо е, нѣкой да се моли искрено: „Да дойде царството ти!“ и сщевременно да се оплаква поради изискването да дава паритѣ си за развитието на царството Божие. У Божия народъ въ древността даренията за издръжката на храма и на храмовитѣ служби бѣха много голѣми; тѣ съставляваха една четвъртъ или една трета отъ общитѣ приходи. (Вижъ „Патриарси и пророци“, нѣмски).

4. „Никой, който при кръщението си е обещалъ да живѣе за служба и прослава на Бога, не трѣбва да нарушава обещанието си. Свѣтътъ трѣбва да се спасява! Тази мисль трѣбва да ни принуждава за по-голѣми жертви и за по-сериозна работа за човѣци, които още не сж намѣрили пжтя“. (Свидетелства, англ., т. 9, стр. 133.)

„Постоянно жертвуващата се доброта Богъ противопоставя срещу грѣховетѣ, които, подобно на ракъ, разядатъ всичко около себе си: срещу себелюбието и скжперничеството. Постояннитѣ и продължителни благодѣяния отъ страна на Бога подкрепятъ неговото дѣло и помагатъ на страдащитѣ и беднитѣ. Той е наредилъ,

даването да стане една привычка, за да действува противъ опасното и лицемѣрно скжперничество. Постоянното жертвуване убива скжперничеството“. (Свидетелства, англ., т. 3, стр. 548.)

5. „Когато получената чрезъ молитва къмъ Бога сила и личното старание за едно възпитание въ грижливостъ и внимателностъ действуватъ съвокупно, човѣкъ става способенъ да изпълнява всѣкидневнитѣ си задѣлжения и да остава изпълненъ съ миръ при всички обстоятелства и искушения. Искушенията, на които сме изложени всѣки день, налагатъ необходимостта отъ сериозна молитва. За да запазимъ дадената ни чрезъ вѣра сила Божия, необходимо е нашитѣ молби постоянно да се въздигатъ къмъ небето въ тиха молитва за помощъ, свѣтлина, сила и мждростъ. Но молитвата въ размисълъ не замѣства вѣрното използване на времето. Необходимо е да работимъ и да се молимъ, за да станемъ съвършени християни“. (Свидетелства, англ., томъ 4, стр. 459.)

6. „Ако ние не използваме напълно силитѣ, които Той ни е далъ, ние ще оставаме винаги слаби и безсилни. Нужно е много молитва и основно възпитание на мисълта, за да бждемъ способни за дѣлото, което Богъ желае да ни повѣри. (Свидетелства, англ., т. 4, стр. 611.)

„Въздигането на царството Божие се забавя или ускорява споредъ невѣрието или вѣрността на човѣшкитѣ инструменти. Дѣлото се спѣва, когато човѣцитѣ не работятъ заедно съ Всевишния. Човѣцитѣ може да се молятъ : „Да дойде царството ти ! Да бжде волята твоя както на небето, така и на земята !“; тѣхнитѣ молитви, обаче, ще бждатъ безплодни, ако тѣ не изживѣватъ тази молитва“. (Свидетелства, англ., т. 6, стр. 437. 438.)

7. „Много бедни хора, които се задоволяватъ съ това, да не вършатъ нищо за доброто на своитѣ съчовѣци и за напредъка на дѣлото Божие, биха могли да направятъ много, ако искаха. Богъ разчита на капитала на тѣхната тѣлесна сила сжщо тѣй, както на паритѣ на богатия“. (Свидетелства, англ., т. 3, стр. 400.)

8. „Като човѣци, които принадлежатъ на Христа, ние се нуждаемъ отъ по-голяма вѣра. Ние трѣбва да се молимъ по-усърдно. Много човѣци се чудятъ на това, че молитвитѣ имъ сж тѣй мъртви, вѣрата тѣй слаба и духовнитѣ имъ опитности тѣй несигурни. Тѣ питатъ : „Защо постихме, а ти не си видѣлъ... смирихме душата си, а ти не щещъ да знаещъ?“ Въ 58 глава отъ пророкъ Исаия Христосъ ни е показалъ, какъ това положение може да се промѣни. Ст. 6 и 7 : „Постѣтъ, който азъ избрахъ, не е ли този — да развѣрзвашъ

узитъ на злото, да отвързвашъ стѣганията на ярема, и да оставяшъ свободни насилванитѣ, и да съкрушавашъ всѣки хомотъ? Не е ли — да раздѣляшъ хлѣба си съ гладния и да въвеждашъ въ дома си сиромаси безъ покривъ? Когато видишъ голия, да го обличашъ и да не криешъ себе си отъ своята си плътъ? Това е рецептата, която Исусъ предписва на отчаяната, съмняваща се и треперяща душа. Нека обремененитѣ, които ходятъ наскърбени предъ Господа, да станатъ и да помагатъ практически на ония, които сж въ нужда“ (Свидетелства, англ, т. 6, стр. 266.)

4 Урокъ — 22 октомврий

„Да бжде волята твоя както на небето, така и на земята“

1. Чрезъ коя притча показва Господъ, че всички негови чада сж призвани за дейность? Мат. 25: 14. 15; заб. 1.

2. Кой е отъ решающе значение за извършването на дѣлото Божие на земята? Римл. 9: 28; заб. 2.

3. Чрезъ какво дава Богъ да се познае, че работницитѣ въ неговото дѣло се ценятъ? Мат. 20: 4; 1 Кор. 9: 14.

4. Въ какво, споредъ Исуса, се състои най-високата привилегия на неговитѣ служители? Лука 10: 17—20.

5. По какъвъ начинъ иска Богъ да подкрепя всички, които работятъ за неговото дѣло? Фил. 4: 19; заб. 3.

6. Чрезъ кое сравнение иска Богъ да ни убеди въ своята сърдечна грижа за насъ? Ис. 49: 15.

7. Съ какви сръдства си служи Богъ, за да ни направи способни да му служимъ? 1 Петр. 1: 7; Ис. 48: 10.

8. Какъ постъпва Богъ съ насъ презъ време на изпитание? 1 Кор. 10: 13.

9. Въ какво отношение къмъ Господа трѣбва да останемъ при всички обстоятелства ? 1 Петр. 5 : 6 ; заб. 4.

10. При кое условие Божиитѣ вестители не ще бждатъ лишени отъ успѣхъ ? 2 Тим. 2 : 15.

11. Отъ кжде се вижда, че Богъ разчита на успѣха на своитѣ чада ? Мат. 25 : 19—23.

12. Какво съветва Павелъ Божиитѣ чада ? Ефес. 6 : 5—8.

13. Какво се очаква отъ Христовия служителъ ? 1 Кор. 4 : 1. 2.

14. Каква сжществена черта още трѣбва да се намира въ всѣки Божий вестителъ ? Фил. 4 : 11 ; Евр. 13 : 5 ; заб. 5.

15. За какъвъ видъ служене отъ наша страна копнѣе Богъ ? Ис. 6 : 8 ; Кол. 3 : 23.

16. За какво прави Богъ отговорни своитѣ служители ? Мат. 25 : 24—30 ; заб. 6.

17. Какъвъ съветъ ни дава Богъ за тъмни времена ? Ис. 50 : 10 ; заб. 7.

18. Кой опитъ трѣбва да претърпи несполука ? Какво следва отъ това ? Мат. 6 : 24 ; заб. 8.

Забележки

1. Писанието многократно потвърждава факта, че Богъ цени слабитѣ сили на всѣки отдѣленъ човѣкъ. Богъ иска ние да развиваме нашитѣ способности и да ги употребяваме всички въ служене нему.

2. „Действуй съ вѣра и предостави на Бога успѣха. Моли се съ вѣра, и Богъ ще ти отговори чрезъ провидението си. Понѣкога може да изглежда, че ти не правишъ никакъвъ напредѣкъ. Но ти работи и вѣрвай непоколебимо и влагай въ старанията си вѣра, надежда и куражъ. Когато си направилъ онова, което е по силитѣ ти, тогава очаквай отъ Господа и се уповай на неговата вѣрность, че той ще удържи думата си. Очаквай го, но не съ нетърпелива загриженостъ, а съ непоклатна вѣра и несѣкрушимо упование“. (Свидетелства, англ., т. 7, стр. 245).

3. „Би ли трѣбвало Божиитѣ чада тъй да изоставятъ молитвата? Та молитвата е ключътъ въ ржката на вѣрата, която ни открива съкровищниците на небето, въ които сж пазени неизмѣрими съкровища на Всемогществото! Безъ непрестанни молби и ревностно бдение ние се излагаме на опасността да станемъ небрежни и да се отклонимъ отъ правия пжтъ. Нашиятъ противникъ постоянно се опитва да поставя прѣчки по пжтя ни къмъ благодатния тронъ, за да не можемъ ние чрезъ сърдечна молитва и сериозна вѣра да получимъ силата на благодатъта, чрезъ която да можемъ да противостоемъ на искушението“. (Пжтътъ къмъ Христа, стр. 119.)

4. „Божииѣ вестители трѣбва да използватъ много време въ молитва, ако искатъ да иматъ успѣхъ въ работата си“. (Евангелски работници, англ. стр. 255.)

5. „Има много човѣци, които не се задоволяватъ съ това, да служатъ вѣрно на Бога на мѣстото, което той е предвидѣлъ за тѣхъ, или да извършватъ съ пълна преданостъ дѣлото, което той е положилъ въ ржцетѣ имъ. Право е, ако сме недоволни отъ начина, по който изпълняваме задълженията си, но ние не трѣбва да бждемъ недоволни отъ самитѣ задължения, предпочитайки да вършимъ нѣщо друго. Въ своето провидение Богъ дава на човѣцитѣ да извършватъ служби като цѣлбно срѣдство за тѣхния страдащъ духъ. Чрезъ това той се опитва да ги доведе до тамъ, да се откажатъ отъ себелюбие, което би ги правило негодни за неговото дѣло. Когато тѣ приематъ и извършватъ неговата служба, тѣ ще бждатъ изцѣлени. А ако отхвърлятъ помощъта, Богъ ги оставя сами въ борбата съ себе си и съ другитѣ“. (Евангелски работници, англ., стр. 270.)

6. „Богъ гледа не на продължителността на работното време, а на желанието и вѣрността въ работата. Въ всѣко наше служене той изисква пълно отказване отъ собственото Азъ. Най-малката, извършена въ искреностъ и забравяне себе си длъжностъ е по-приятна на Бога отъ най-голѣмото дѣло, което носи следи на себелюбие“. (Христовитѣ притчи, нѣмски, стр. 397.)

7. „Отъ колко видими и невидими опасности сме запазвани ние чрезъ намѣсата на ангелитѣ, ще узнаемъ едва, когато познаемъ Божието провидение въ свѣтлината на вѣчността. (Желанието на вѣковетѣ, англ., стр. 240.)

8. Ние не можемъ да служимъ на Бога съ половинъ сърдце. Библейската религия не трѣбва да бжде едно отъ многото влияния, подъ които човѣцитѣ подпадатъ; нейното влияние трѣбва да превъзхожда всички други, да прониква въ всичко и да господствува

надъ всичко. Тя не е като боя, наложена тукъ и тамъ върху нѣ-кой платъ, но тя трѣбва да прониква въ цѣлия животъ, както ко-гато единъ платъ се потопа въ боя, докато всѣка нишка отъ тъ-канята се пропие съ истинската боя така, че да не може никога вече да се изпере“. (Желанието на въковетъ, англ., стр. 312.)

5 Урокъ — 29 октомврий

„Хлѣба нашъ насъщни дай го намъ
днесъ“

1. По какъвъ начинъ изразява Богъ склонността и съчувствието си къмъ своитѣ чада? Пс. 103; 13. 14; заб. 1.

2. Докъде отива Богъ въ предлагането на своитѣ благодеяния? Ис. 55:1; заб. 2.

3. Отъ кое сравнение се вижда особено ясно Божието желание да ни помага? Лука 11:13; заб. 3.

4. Кое ндй-силно доказателство за Бо-жията любовъ имаме? Римл. 5:6. 8.

5. Защо Богъ е въ състояние да задо-воли всичкитѣ ни нужди? Пс. 24:1; Еф. 3:20.

6. Въ каква мѣрка иска Богъ да ни на-дари? Фил. 4:19; заб. 4.

7. Колко голѣма е нашата зависимостъ отъ Бога? 1 Тим. 6:7; Йовъ 1:21; заб. 5.

8. Какъ само е възможно да имаме истински животъ? Лука 4:4.

9. Какъвъ духъ има Богъ право да очак-ва отъ насъ? 1 Сол. 5:18; заб. 6.

10. Въ какъвъ духъ трѣбва да изгова-ряме ние молбитѣ си? Бит. 32:11.

11. Богъ ни е далъ най-голѣмото дока-зателство за любовта си въ пожертвуването на своя Синъ. За какво трѣбва да се чув-ствуваме ние принудени поради това? Римл. 6:13; 1 Петр. 5:5. 6; заб. 7.

12. Какво качество трѣбва да се опитва

да си усвои просящият? Ис. 55:6; Лука 11:8—10; заб. 8

13. Какъ трѣбва да идва при Бога просителтъ? Евр. 11:6; заб. 9.

14. Кой е включенъ въ молбата; „Хлѣба нашъ насѣщни дай го намъ днесъ“? Пр. 19:17; заб. 10.

15. Въ какъвъ смисълъ хананейската жена е единъ примѣръ за това? Мат. 15:27; заб. 11.

Забележки

1. „Всичко, което човѣкъ притежава, го има отъ Бога; и който използва своитѣ способности за прослава на Бога, ще бѣде единъ инструментъ за добро. Безъ постоянна молитва и изпълняване религиознитѣ задължения ние не можемъ да водимъ единъ богупосветенъ животъ също тъй, както не можемъ да получаваме тѣлесни сили безъ всѣкидневно приемане на тѣлесна храна. Ние трѣбва всѣки день да сѣдаме на Божията трапеза. Ние трѣбва да приемаме сила отъ живата лоза, ако искаме да бждемъ нахранени“. (Свидетелства, англ., т. 4, стр. 560.)

2. Сатана внушава на много човѣци вѣрата, че молитвата къмъ Бога е една безполезна и празна формалностъ. Той знае колко необходима е молитвата, за да бждатъ направени Христовитѣ последователи способни да противостоятъ на неговитѣ лукавства и измами“. (Свидетелства, англ., т. 1, стр. 295.)

3. „Братя и сестри, съветвамъ ви да държите очитѣ си отпавени само върху славата Божия. Оставете неговата сила да бжде вашата зависимостъ, неговата благодать — вашата сила... Богъ иска да направи много за васъ, ако само бихте искали да чувствувате, че се нуждаете отъ него. Исусъ ви обича. Опитвайте се винаги да ходите въ свѣтлината на Божията мъдростъ и не се впускайте прибързано въ разнообразнитѣ участии на живота, докато нѣмате увѣреността, че вашата воля стои въ хармония съ волята на вашия Творецъ“. (Свидетелства, англ., т. 4, стр. 56.)

4. „Щомъ като си се отказалъ отъ себе си и си се предалъ на Христа, тогава ти принадлежишъ къмъ Божието семейство, и всичко въ дома на Оца принадлежи и на тебе. Всички Божии съкровища сж достъпни за тебе, а съ това не само този свѣтъ, но и бждещиятъ. Службата на ангелитѣ, дарътъ на Неговия Духъ, дѣ-

лото на неговитѣ пратеници — всичко стои на твое разположение. Свѣтътъ съ всичко, което е въ него, ти принадлежи, доколкото ще послужи за твое добро... И, все пакъ, ти си подобенъ на едно дете, което още не е встѣпило въ наследство... Христосъ още ти пази наследството, за да е сигурно отъ погубителя. Подобно на дете, тогава ти всѣки день ще получаващъ онова, отъ което тъкмо се нуждаешъ". (Мисли отъ планината на блаженствата, нѣмски, стр. 124.)

5. Съ наставлението, да се молимъ всѣки день за всичко необходимо, за тѣлесни и духовни благословения, Богъ преследва една добра целъ. Той иска да събуди въ насъ убеждението, че ние сме зависими отъ неговата постоянна грижа. Защото той иска да ни притегли въ кръга на своето общество". (Мисли отъ планината на блаженствата, стр. 129.)

6. Богъ очаква, ние да ценимъ достойно всички негови дарби и да сме благодарни за тѣхъ. Сжщото очакваше Исусъ отъ излѣкуванитѣ десетъ прокажени (Лука 17:15—18).

7. „Докато Исусъ още ходѣше по земята, той напълно освети живота, като постоянно откриваше на човѣцитѣ славата Божия и въ всичко се подчиняваше на волята на Отца си... Богъ простира своитѣ вѣчни обятия къмъ душата, която търси помощъ у него, колкото тя и да е нищожна... Който тукъ на земята се е научилъ да се изоставя на Божията мѣдростъ и ръководство, да полага утехата и надеждата си върху него въ нужди и скръбъ, за него ще се разтворятъ златнитѣ порти на Божия градъ". (Мисли отъ планината на блаженствата, стр. 113, 114.)

8. Обърни внимание на постоянството, съ което Илия, споредъ свидетелството, се молѣше на планината Кармилъ за дъждъ. „Служителтъ се оглеждаше, докато Илия се молѣше. Шестъ пѣти се върна той и съобщи: „Нищо не се вижда, никакъвъ облакъ, никакъвъ признакъ за дъждъ“. Но пророкътъ не се отказа обезсърденъ. Той постоянно провѣряваше живота си въ случаитѣ, когато не бѣше прославялъ Бога, изповѣдаваше грѣха си и продължаваше да смирява душата си предъ Бога, очаквайки знакъ, че молитвата му щѣше да бѣде послушана. Като изпитваше сърдцето си, той се виждаше все по-нищоженъ предъ себе си и предъ Бога. И докато той се притискаше при Спасителя като при своя единствена крепостъ и правда, отговорътъ дойде. Ако бѣше отстѣпилъ обезсърденъ, неговата молитва не щѣше да бѣде послушана". (Е. Г. Вайтъ.)

9. Христосъ ни учи да не изоставяме молитвата. Наистина, молитвата нѣма за целъ да издейства никаква промѣна у Бога, но

тя трѣбва да ни доведе въ хармония съ него. Може би когато измолваме нѣщо отъ Бога, той вижда, че за насъ е необходимо да изследваме сърдцата си и да се разкаяме за грѣховетѣ си; затова той ни превежда презъ трудности, изпитания и смирения, за да можемъ да съзнаемъ, доколко сме прѣчили въ действието на неговия Свети Духъ“. (Христовитѣ притчи, нѣмски, стр. 141.)

10. Притчата за неправедния домоуправителъ (Лука 16:1—8) трѣбва да се разглежда въ този смисълъ. Нашитѣ молби не трѣбва да бждатъ себелюбиви. „Когато се молимъ: „Хлѣба нашъ насжщни дай го намъ днесъ, ние се молимъ не само за насъ, но и за другитѣ. Съ това ние същевременно признаваме, че подаренитѣ ни отъ Бога дарби сж опредѣлени не само за насъ. Богъ ни ги дава, очаквайки, че ние ще хранимъ и гладнитѣ“. (Мисли отъ планината на блаженствата, стр. 125.)

11. Тази жена не правѣше никакво сравнение между начинитѣ, по които Богъ постѣпваше съ нея, и тия, по които постѣпваше съ другитѣ. Никакви национални или расови предразсѣдѣци или гордостъ не я повлияваха. Тя се отдаде на Неговото влияние и изложи молбата си кратко и смирено. Нека ние сами се изпитаме: Приближаваме ли се ние при трона на благодатъта винаги съ сжщата смиреностъ?

6 Урокъ — 5 ноемврий

**„И прости ни дълговетѣ наши, както
и ние прощаваме на нашитѣ
длъжници“**

1. На какъвъ възвишенъ езикъ открива Писанието Божията изобилна любовъ? Йер. 31:3; Римл. 8:39; заб. 1.

2. Отъ кжде се вижда, че Христовата жертва бѣше съвсемъ доброволна? Римл. 5:8; Йоанъ 10:17, 18; заб. 2.

3. Колко трѣбва да платимъ ние за нашето изкупление? Ис. 52:3.

4. По какъвъ начинъ само можеше отново да се освободи оня, който се бѣше продалъ? Лев. 25:25. 47—49.

5. Въ какво отношение къмъ човѣцитѣ трѣбваше да встѣпи Исусъ, за да стане тѣхенъ спасителъ и изкупителъ? Гал. 4:4, 5; Фил. 2:7,8; заб. 3.

6. Кой трѣбваше, споредъ положението на нѣщата, да направи първата крачка? Римл. 5:6—10; 1 Йоан. 4: 19.

7. Кой плати изкупната цена? Въ каква форма? 2 Кор. 5:21; 1 Петр. 1:18, 19.

8. Затова въ какво отношение стои Христосъ къмъ всѣкиго, който търси спасение? Йоанъ 14:6; Деян. 4:12; заб. 4.

9. Въ що се състоеше една сжществена частъ отъ Христовата жертва? 1 Петр. 3:18; Евр. 2:18.

10. Какъ е днесъ съ Христовата любовъ? Йоанъ 13:1; Евр. 13:8.

11. Каква властъ е дадена на Спасителя? Йоанъ 10:28,29; Юда 24.

12. Какво ще направи Господъ възъ основа на своето всемогъщество? Евр. 7:25; 1 Йоан. 1:9.

13. Докъде достига нашата зависимостъ? Деян. 4:12; Йоанъ 15:4, 5.

14. Чрезъ какво се опитва Богъ да ни освободи отъ нашата безнадежностъ? Йез. 33:11.

15. Чрезъ кое обещание подчертава Богъ това свое искание? Откр. 3:20.

16. Какво трѣбва винаги да предшества изповѣдването на грѣховетъ? Лука 18:13; Ис. 6:5; заб. 5.

17. По какъвъ начинъ се идва до оправдание? Римл. 5:1,2; заб. 6.

18. Какъ ще се прояви Божията доброта? Пс. 31:24, 25.

19. Какво влияние оказва изпитването на Божията любовъ върху отношенията ни къмъ нашитѣ братя? 1 Йоан. 3:16; Еф. 4:32; заб. 7.

20. Съ какъвъ духъ ще бжде изпълненъ нашиятъ животъ? 2 Кор. 9:15; 1 Кор. 15:27.

Забележки

1. „Нашият Спасител е винаги готовъ да чуе и послуша молитвата на покаяното и съкрушено сърдце и да увеличи благодаръта и мира на своитѣ вѣрни. Съ радостъ имъ дава той благословенията, отъ които тѣ се нуждаятъ въ борбата имъ съ злото, което ги угнетява“. (Дѣлата на апостолитѣ, нѣмски, стр. 432.)

2. „Само малцина следватъ неговия примѣръ и молятъ Бога въ сериозна, постоянна молитва за сила, да устояватъ на искушенията на този животъ и да изпълняватъ всѣкидневнитѣ си задължения. Христосъ е господарьтъ на нашето спасение, и чрезъ своитѣ страдания и своята жертва той е далъ на всичкитѣ си последователи примѣръ, че отъ тѣхна страна сж необходими бдителность, молитва и постоянни старания, ако искатъ да представятъ истински любовъта, която живѣеше въ него за падналото човѣчество“. (Свидетелства, англ., т. 2, стр. 664.)

3. Христосъ, споредъ изкупителния планъ, стана човѣкъ. Чрезъ това той стана подобенъ намъ, и законътъ му даваше правото, като човѣкъ да изкупи човѣцитѣ. Цѣлата книга Рутъ е съградена около тази мисль. Воозъ бѣше „goel“ сродникътъ, изкупителътъ. Думата „сродникъ“ отъ Рутъ 2:1 въ Ис. 19:14 е преведена съ „избавителъ“. Тази дума има двойно значение: за да може да ни изкупи, той трѣбваше да ни стане сродникъ. Воозъ може да се сравни съ Христа, докато Рутъ представлява чуждитѣ, които сж напълно зависими отъ неговото благоволение.

4. „Христосъ стана молитвенъ посрѣдникъ между Бога и човѣка. Той е и посрѣдникътъ за благословения между небето и земята. Въ него сж съединени божественость и човѣчность. Човѣцитѣ могатъ само съ него да спасятъ собствената си душа, и тогава трѣбва да полагатъ сериозни, постоянни старания, за да спасяватъ и тия, които сж на погинване“. (Свидетелства, англ., т. 8, стр. 178.)

5. „Чрезъ вѣра и молитва могатъ да се изпълнятъ всички изисквания на евангелието. Никой човѣкъ не трѣбва да грѣши: за да прави това, трѣбва самъ той да пожелае . . . „Очитѣ Господни наблюдаватъ праведнитѣ, и ушитѣ му сж къмъ тѣхното викане“. Викай къмъ Господа, искушавана душа! Ти, който си недостоеенъ и безпомощенъ, хвърли се върху Исуса и позови се на неговото обещание. Господъ ще чуе!“ (Свид., англ., т. 5, стр. 177.)

6. „Отдѣляй си време да се молишъ, и когато се молишъ, вѣрвай, че Богъ ще те послуша. Ти може не винаги да чувствувашъ непосредствено отговора; но тогава се изпитва твоята вѣра.

Богъ иска да види, дали ти и тогава ще му се уповавашъ съ вѣра. „Защото вѣренъ е Богъ, чрезъ когото сте призвани“. Върви по тѣсния пѣть на вѣрата. Уповай напълно на обещанията на Господа. Уповай на Бога и въ мрака. Тогава именно е време да се вѣрва“. (Свидетелства, англ., т. 1, стр. 167.)

7. „Не давайте на заблуждаващитѣ се никакъвъ поводъ да се обезсърдчаватъ. Не допускайте да се яви фарисейско коравосърдечие и да огорчи брата ви. Внимавайте да не се появи въ сърдцето ви горчиво чувство. Не допускайте въ гласа ви да прозвучи ни следа отъ присмѣхъ. Може да послужи за погибель на душата, ако вие изговорите една дума отъ себе си, ако заемете равнодушно становище или покажете недовѣрие или подозрение. Тя се нуждае отъ единъ братъ съ състрадателното сърдце на нашия по-голямъ братъ (Христа), за да се затрогне нейното човѣшко сърдце. Дайте ѝ да почувствува силното стискане на една съчувствителна ръка и да чуе нѣжнитѣ думи: Нека да се молимъ! Богъ ще даде на двамата чудесна опитность“. (Христовитѣ притчи, нѣмски, стр. 248.)

7 Урокъ — 12 ноемврий

„И не ни въвеждай въ искушение“

1. Кога само има нѣкой право да бжде водачъ? Пс. 23:2, 3; Ис. 42:16; заб. 1.

2. Какво познава нашиятъ Небесенъ Водачъ? Пс. 139:3; Евр. 4:15; заб. 2.

3. Защо Божието ръководство може да бжде само добро? Пс. 86:15; заб. 3.

4. Отъ кжде се вижда извънредно голѣмата Божия грижа въ начина на неговото ръководство? 1 Кор. 10:13.

5. Какво е въ състояние да направи Богъ, ако ние се оставимъ да бждемъ направлявани и водени отъ него? Пс. 32:8; Пр. 2:6; заб. 4.

6. Кой е особено предвиденъ да бжде нашъ водителъ? Въ какво се състои неговата задача? Йоанъ 16:13; заб. 5.

7. Защо Богъ като водителъ е напълно независимъ? Мал. 3:6; Евр. 13:8.

8. За какво ще ни направи способни на-

шиятъ небесенъ Водителъ? Йоанъ 14:12; Фил. 4:13.

9. Съ какво срѣдство си служи той особено, за да ни даде свѣтлина? Пс. 119:105; заб. 6.

10. Въ какво се състоеше една отъ причинитѣ, дето Петъръ се отрече отъ Господа? Марко 14:54; заб. 7.

11. Какъвъ успѣхъ ни е осигуренъ съ помощта на духовното оржие? 2 Кор. 10:4. 5; заб. 8.

12. Какъ трѣбва да се отнасяме къмъ поученията на нашия Водителъ? Пс. 95:7. 8; Йоанъ 12:35; заб. 9.

13. Защо нашата отговорностъ е тъй голѣма? 1 Кор. 4:9.

14. Какво отношение трѣбва да сѣществува между нашия водителъ и насъ? Евр. 2:13, първа часть; Пс. 73:24; Ис. 28:29.

15. Какъвъ съветъ ни се дава? 2 Тим. 2:3. 12; Як. 1:12; заб. 10.

Забележки

1. Отъ единъ водителъ може да се очаква той наистина да върви напредъ и да води. Какъ се сърдимъ ние, когато при едно ограничено отдѣление нѣкой се опита да избърза предъ водача! Какви голѣми грѣшки сѣ ставали поради това! Господнята молитва е молитва на единъ човѣкъ, който има пълно довѣрие въ предводителството на Небесния Отецъ.

2. Христосъ, който е миналъ преди насъ по пѣтя, познава всѣка примка. „Ако бихме имали да прекараме нѣщо, което Исусъ не е понесълъ, сатана би ималъ случай да отбележи силата Божия като недостатъчна за насъ, Затова Исусъ трѣбваше да стане въ всички нѣща ,подобенъ на своитѣ братя... понеже въ каквото той пострада и бѣ изкушенъ, той може да помага и на ония, които биватъ изкушени“. Той вкуси всѣко изкушение, което може да ни нападне. И само нему стоеше на разположение силата, която той предлага намъ“.

3. „Христосъ, който всѣки день бѣ нападанъ отъ искушения и постоянно бѣ искушаванъ отъ водителитѣ на народа, знаеше, че

трѣбваше да подкрепва своето човѣшко естество чрезъ молитва. За да може да бжде благословение за човѣцитѣ, той трѣбваше да се сношава съ Бога и да моли за сила, издържливостъ и постоянство. Съ това той показа на своигѣ ученици, кжде лежеше неговата сила. Безъ това всѣкидневно общение съ Бога никой не може да получи сила за служене“. (Съвети къмъ учителитѣ, англ., стр. 323)

4. „Тъкмо искушенията, които най-много поставятъ вѣрата ни на проба и даватъ видъ, като че Богъ ни е забравилъ, трѣбва да ни довеждатъ по-близо до Христа, така че да положимъ всичкитѣ си тяжести въ неговитѣ нозе и да изпитаеми мира, който той иска да ни даде за това“. (Патриарси и пророци, нѣмски, стр. 121.)

5. „Духътъ трѣбва да се даде като една водяща до новорождение сила. Безъ дара на този Духъ Христовата жертва не би ползвала нищо. Силитѣ на злото сж се укрепвали въ течение на столѣтия, и подчинението на човѣчеството подъ тѣзи сатанински сили бѣше ужасяващо. Съпротивление и победа можеше да се постигне само чрезъ силата на Духа“. (Желанието на вѣковетѣ, англ., стр. 671.)

6. „Библията никога не бива да се изучава безъ молитва. Само Светиятъ Духъ може да ни внуши истината на лесноразбираемитѣ части и да ни запазва отъ изопачаване на мжноразбираемитѣ истини. Чрезъ дѣлото на небесни ангели сърдцата биватъ подготвени да разбиратъ Словото Божие тѣй, че ние да бждемъ възхитени отъ неговата красота, да бждемъ предпазвани чрезъ неговитѣ предупреждения или да бждемъ насърчени и подкрепени чрезъ обещанията му... Искушенията ни се виждатъ често непреодолими, понеже искушаваниятъ поради пренебрегване на молитвата и изучаването Библията не може веднага да си спомни Божиитѣ обещания и да се противопостави на сатана съ библейското орѣжие“. (Великата борба, стр. 497.)

7. „Има твърде много, които лесно да се оставятъ да бждатъ подведени да се откажатъ отъ вѣрата си поради подигравкитѣ на неприятелитѣ. Така тѣ сами се излагатъ на искушенията, като общуватъ съ ония, които би трѣбвало да избѣгватъ. По такъвъ начинъ тѣ поканватъ неприятеля да ги искушава и биватъ подведени да вършатъ и говорятъ това, въ което никога не биха се провинили при други обстоятелства“. (Животътъ на Христа, нѣмски, стр. 455, 456.)

„Всички твои добри намѣрени и решения не те правятъ способенъ да противостоишъ на искушението. Ти трѣбва да станешъ човѣкъ на молитва. Твоитѣ молби не трѣбва да се представятъ случайно, леко и при настроения, но сериозно и постоянно. Не е не-

обходимо при молитва да си непременно самъ или да прекланяшъ колѣнетъ си, но и посрѣдъ работата твоята душа може да се въздига въ молитва къмъ Бога и да го моли за сила. Тогава ти ще станешъ човѣкъ съ високи и свети намѣрения съ благородна правдивостъ, когото нищо не може да накара да се отклони отъ пътя на истината и правдата“. (Свидетелства, англ., т. 4, стр. 542)

8. Единъ странникъ лесно мисли за всѣкакви трудности и често се страхува, че водачътъ му не го води по правия пътъ. Той, може би, дори се оплаква отъ напѣтванията на водача си и не ги следва. „Ние не можемъ да извоюваме победата безъ сериозна молитва и безъ смирение на всѣка стѣпка. Полагането на нашата воля въ хармония съ Бога става не съ принуждение, а по свободно решение“. (Мисли отъ планината на блаженствата, нѣмски, стр. 155.)

9. „Богъ допуска народътъ му да бѣде нападанъ отъ искушения, за да се обогати духовно чрезъ постоянството и послушанието се и чрезъ примѣра си да бѣде единъ източникъ на сила за други“. (Патриарси и пророци, нѣмски, стр. 121.)

10. Една важна характерна черта въ Христовия животъ бѣше издържливостъта. И въ нашия животъ, като призвани за водачи подъ неговото ръководство, това трѣбва да бѣде най-важното. „Да защитаваме истината и справедливостъта, когато болшинството ни напусне, да се боримъ за Господа, когато тия, които се борятъ съ насъ, сж малко — това ще бѣде нашето изпитание“. (Свидетелства, англ., т. 5, стр. 136.)

8 Урокъ — 19 ноемврий

„Но избави ни отъ лукавия“

1. До каква опитностъ идва всѣки, който се предаде на Господа? Римл. 7:23; Йоанъ 8:36.

2. Каква целъ си е поставилъ Господъ за изкупенитъ отъ грѣха? 2 Сол. 3:5.

3. Доколко е запознатъ нашиятъ Изкупитель съ нашитъ искушения? Евр. 2:18; 4:15; заб. 1.

4. По кой пътъ стана Христосъ нашъ изкупитель? 1 Петр. 2:24; заб. 2.

5. Съ какво можа Исусъ да докаже на

Петра, че познаваше напълно плана на сатана? Лука 22:31; заб. 3.

6. Откъде се вижда, че нашият Изкупител е по-силен от врага? 1 Йоан. 4:4; 1 Сол. 1:10.

7. На какво тръбваше да бжде самъ Христосъ готовъ, за да може да ни изкупи? Евр. 2:14. 15.

8. Кога е билъ съставенъ планътъ за изкуплението? 1 Петр. 1:20.

9. Защо извърши Богъ дѣлото на изкуплението? Йер. 31:3.

10. Коя библейска картина иска да ни покаже задължението за смирение спрямо Изкупителя? Йер. 18:6.

11. Ние не можемъ да знаемъ нашия пжтъ. Затова какво тръбва да правимъ? Пс. 31:3.4; 25:17; 119:33.5.

12. Какво тръбва да ни е ясно, преди да можемъ да бждемъ изкупени? Римл. 7:24; заб. 4.

13. Какъ се изразява това съзнание? Пс. 91:15.

14. Каква характерна черта се развива въ оня, който живѣе съ надежда? Пс. 40:1.2; Лука 21:19; заб. 5.

15. Какъвъ духъ очаква Богъ отъ насъ, следъ като ни е изкупилъ? Римл. 12:1. 2; 1 Йоан. 3:16.

16. Върху какво ще се радва Богъ? Пс. 43:5; 71:14.

17. Въ какво се състои благодарността? Пс. 50:14. 15.

Забележки

1. „Сатана се бори съ ужасни атаки за сърдцето на Исуса. Спасителътъ не можеше да вижда презъ портитъ на гроба. Надеждата не му показваше неговото победоносно възкресение отъ гоба, не му казваше, че неговиятъ Отецъ бѣше приелъ жертвата му. Той се страхуваше, че грѣхътъ е тъй противенъ на Бога, че раздѣлата, която той причини, щѣше да трае до вѣки. Христосъ из-

питваше страха, който напада грѣшниците, когато благодатта не умолява повече за виновното човѣчество“.

2. „Богъ позволи на своя Синъ да дойде като безпомощно дете на свѣта, за който сатана претендираше като за свое притежание, изложенъ на човѣшката слабостъ Той му позволи да се противи на опасноститѣ на живота, подобно на всѣки другъ обикновенъ човѣкъ, да извоюва борбата като всѣки човѣкъ, макаръ и при това да се излагаше на опасностъ да пропадне и да изгуби вѣчния животъ“. „Исусъ страдаше ужасно подъ ударитѣ и оскърбленията. Отъ сжществата, които самъ бѣше сътворилъ и за които бѣше въ намѣрение да се пожертвува, той получавахе най-различни оскърбления. И той страда тъй силно, понеже светостъта му бѣше свършена и умразата му къмъ грѣха тъй голѣма. Неговото искушаване отъ човѣци, които се отнасяха като бѣсове съ него, означаваше за него една продължителна жертва“. (Желанието на вѣковетѣ, англ., стр. 753.)

3. Както познаваше всички искушения, които щѣха да настѣпятъ въ живота на Петра, така Исусъ познава и искушенията, които ни се изпрѣчватъ. Той може и иска да ни даде на разположение сила, която ще ни направи способни да противостоимъ победоносно на тѣзи искушения.

4. „Когато сатана види, че е въ опасностъ да изгуби една душа, той полага най-голѣми усилия да я задържи. И когато човѣкъ тогава съзнае своята опасностъ и угнетено и горещо поглежда къмъ Исуса и го моли за сила, сатана се страхува, че изгубва единъ свой пленникъ. Той повиква повече отъ своитѣ ангели, които заобикалятъ бедната душа, и образуватъ около нея стена на мракъ, за да не може да я достигне небесната свѣтлина. Но когато човѣкътъ въ тази опасностъ постоянствува и въ своята безпомощностъ непреклонно се позовава на заслугитѣ на Христовата кръвъ, нашиятъ Спасителъ послушва сериозната молитва отъ вѣра и изпраща подкрепа отъ свои ангели, които надвишаватъ по сила другитѣ, за да го избавятъ отъ примкитѣ на сатана... И когато ангелитѣ, снабдени съ небесното въоръжение, побързатъ въ помощъ на слабата и преследвана душа, сатана и неговитѣ се оттеглятъ, съзнавайки добре, че сж изгубили сражението“. (Свидетелства, англ., т. 1, стр. 345. 346.)

4. „Когато ти си се помолилъ и отговорътъ не е последвалъ веднага видимо, не се уморявай да чакашъ и не се поколебавай. Не се поклатвай. Дръжъ се здраво за обещанието: „Защото вѣренъ е Богъ, чрезъ когото сте призвани“. Бждете като просящата вдо-

вица въ притчата — упорити и постоянни въ молбата. Важна ли е работата и зависи ли много отъ нея за тебе? Сигурно! Тогава не се колебай; понеже тогава може да се изпитва вѣрата ти. Ако това, което желашъ, е ценно, то заслужава си да се молимъ усърдно и съ постоянство. Ти имашъ обещанието, бди и моли се! Постоянствувай, и молитвата ти ще бѣде чута; защото не е ли обещалъ Богъ? Когато послушването на молитвата ти е струвало нѣщо, ти толкова повече ще ценишъ полученото. (Свидетелства, англ., т. 2, стр. 131.)

9 Урокъ — 26 ноемврий

„Защото е твое царството и силата и славата во—вѣки. Аминъ“.

1. Кому принадлежи царството? Пс. 22:28; заб. 1.

2. Докога ще трае това царство? Пс. 145:13.

3. Какво ще стане съ всички земни царства? Дан. 2:44.

4. Кои принципи управляватъ царството Божие? Римл. 14:17; Откр. 21:27; заб. 2.

5. Какво иска Богъ да постигне чрезъ своитѣ чада? Пс. 145:12; заб. 3.

6. Кои сж поданицитѣ на това царство? Откр. 21:7; Лука 13:29.

7. По какъвъ другъ начинъ отличава Богъ поданицитѣ на своето царство? Дан. 7:18 27.

8. Какво е Божието управление? Пс. 45:6.

9. Чрезъ какво ще покаже Богъ нѣкога своето довѣрие къмъ светиитѣ? 1 Кор. 6:2,3.

10. Чрезъ какво дава Богъ доказателство за своето всемогъщество? Ис. 40:26; Мат. 20:28.

11. Дай друго доказателство за Божията мощь! 1 Петр. 1:5; заб. 4.

12. Въ какво отношение Божията мощь е всеобхващаща? 2 Тим. 4:18.

13. За коя целъ е опредѣлена Божията сила? Деян. 1:8; заб 5.

14. Отъ какво ще ни освободи, най-после, Божията сила? Пс. 49:15.

15. Какво ни гарантира Божията мощъ? Откр. 7:16. 17.

16. Какво качество приписва Библията на славата Божия? Пс. 104:31.

17. Съ какво трѣбва да се изпълни земята? Пс. 72:19.

18. За какво свидетелствува природата? Пс. 19:1.2.

19. Въ кого ще се открие нѣкога Божията слава? Римл. 8:18; Йоанъ 17:22.

20. Какво е най-добре да правимъ за предметъ на нашитѣ разговори? Пс. 145:10.11.

Забележки

1. Това, че сатана съ всичкитѣ си планове се опитва да изтригне царството отъ законния му притежателъ, го характеризира като крадецъ и разбойникъ. Притежателътъ на това чудесно царство предлага не само да го сподѣля съ насъ, но той иска да ни възпита и за съуправители. И защо още му се противятъ и се опѣлчватъ противъ него?

2. „Не чрезъ силата на оржжието, не чрезъ мощно посрѣдничество ще изнесе царството Божие победа, но чрезъ насаждането на единъ новъ принципъ въ сърдцата на човѣцитѣ. . . Христосъ бѣше дошелъ не като царъ, а като сѣятель; не за да събаря царства, а за да разпрѣсва семена; не за да насочва последователитѣ си къмъ земни триумфи и национално величие, но къмъ една жетва, която ще бжде събрана следъ търпелива работа, при различни загуби и разочарования“. (Христовитѣ притчи, нѣмски, стр. 35.)

3. Още въ този животъ светиитѣ трѣбва да откриватъ характера на царството, което е въ тѣхъ. Това става най-добре чрезъ единъ животъ, който се вижда отъ свѣта. Нашиятъ животъ трѣбва да бжде една необяснима тайна за сатана, който не може да разбере единъ животъ на любовъ и на служене, какъвто е възможенъ чрезъ живѣещия вътре въ насъ Христосъ. Когато ние му се отдадемъ напълно, това величие ще се прояви въ цѣлата си красота въ нашия животъ, какъвто бѣше случаятъ съ Господа, когато бѣше на земята.

4. „Утешително ни звучи, както на първитѣ ученици, обещанието, че Божието царство се простира надъ всичко. Развитието на бждешитѣ събития лежи напълно въ ржцетѣ на нашия Творецъ. Царѣтъ на небесата опредѣля участъта на народитѣ и задържа и управлението на църквата си въ своята ржка. . . Она, когото Богъ употребява като вестителъ, съвсемъ не трѣбва да мисли, че дѣлото зависи отъ него. За насъ, смъртни човѣци, тази отговорностъ би била твърде голѣма“. (Мисли отъ планината на блаженствата, нѣмски, стр. 134.)

5. „За да можемъ да работимъ заедно съ Христа въ това дѣло, ние сами трѣбва да се поставимъ подъ влиянието на неговия Свети Духъ. Чрезъ силата, която получаваме тъй, ние можемъ да действуваме заедно съ Господа като работници за спасението на човѣци. Всѣки, който самъ безрезервно се посвещава въ служба Господу, има силата да постигне успѣхи отъ неизмѣримо значение“. (Свидетелства, англ., т. 7, стр. 30.)

10 Урокъ—3 декемврий

Прѣчки въ молитвения животъ

1. Какъ се отнася Богъ къмъ молитвата на единъ човѣкъ, който се държи за идоло-служението? Йер. 11:10.11; заб. 1.

2. Защо Богъ не може да послушва нѣкои молитви? Пс. 66:18.

3. Защо Богъ има причина да се оплаква отъ поведението на израиля? Ис. 1:2—4; заб. 2.

4. Посочи отъ единъ примѣръ, какъ израиль е пренебрегналъ дълга си! Мал. 1:6; заб. 3.

5. Какви бѣха жертвитѣ, които се принасяха? Мал. 1:13.

6. Какво издействуваше израиль чрезъ това? Мал. 2:17.

7. Какъвъ общъ упрѣкъ трѣбваше да направи Богъ на Израилевия народъ? Мал. 3:7.

8. Отъ какво можеше да се види това ясно? Мал. 3:8; заб. 4.

9. За какво дори се считаше израилъ въ правото си? Мал. 3:13. 14; заб. 5.

10. Защо фарисеят не можеше да бжде оправданъ? Лука 18:11.12.

11. Кои молитви сжщо не биватъ послушвани? Мат. 6:7.

12. При кое условие ще иматъ успѣхъ молитвитѣ ни? Як. 1:6.

Забележки

1. На човѣка е забранено да дава първо мѣсто на другъ предметъ въ своитѣ наклонности или въ своето служене. Ако ние сме наклонни къмъ нѣщо, което клони да намали любовта ни къмъ Бога или да ограничи служенето Нему, което Му се пада, ние правимъ отъ това единъ Богъ. (Патриарси и пророци, нѣмски, стр. 303.)

2. Малахия изоброжава осемъ занемарени длѣжности, които спѣваха Божия народъ да слави Бога за чудеснитѣ изявления на Неговата благодать и любовь. Когато човѣкъ си ги представи нагледно, съзнава, че не може да се въздигне една истинска молитва на преданность, докато въ сърдието владѣятъ такива чувства.

3. Какъ мвжемъ ние да позоримъ Негово име? „Ти не можешъ да освещавашъ името Му, не можешъ да прославяшъ името Му предъ свѣта, ако не откривашъ въ живота и характера си живота и характера на Бога. Това, обаче, ще бжде възможно само, когато си усвоишъ благодатьта и правдата на Христа“. (Мисли отъ планината на блаженствата, нѣмски, стр. 121.)

4. „Отъ всичкитѣ си приходи ние трѣбва да отдѣляме най-напредъ на Бога неговата часть. Чрезъ нареждането за десятъка, дадено на юдеитѣ, тѣ бѣха задѣлжени да поднасятъ на Господа първитѣ плодове отъ всички Божии дарби: отъ умножението на стадата си, отъ плодетѣ на нивята си, отъ овоцнитѣ градини и лозята, или пъкъ трѣбваше да замѣнятъ първитѣ плодове съ подходяща цена. Какъ съвсемъ друго е въ наше време! Изискванията и претенциитѣ на Господа, на които още обръщатъ внимание, човѣцитѣ ги изоставятъ най-назадъ, днесъ, когато дѣлото се нуждае отъ десетократно повече срѣдства отъ насъ, отколкото нѣкога отъ юдеитѣ“. (Свид., англ., т. 4, стр. 474.)

„Не е Божия воля, щото християнитѣ, чиито привилегии далечъ надминаватъ ония на юдейския народъ, да даватъ по-оскъдно отъ тѣхъ... Изискваната отъ евреитѣ щедрость трѣбваше да бжде

предимно за тяхното собствено добро; днесъ, напротивъ, дѣлото Божие се простира надъ цѣлата земя... Сигурно нашитѣ задължения сж много по-голъми отъ ония на древния израиль". (Дѣлата на апостолитѣ, нѣмски, стр. 271.)

5. Изброй петъ нѣща, които можеха да се отбележатъ като "говорене противъ Бога". За нагледностъ вземи опитности отъ днешно време. Какво би мислилъ ти, ако ти бѣше направилъ за човѣчеството всичко това, което Богъ извърши за тебе, и тия, които ти си обичалъ, се подиграваха надъ всѣко отъ твоитѣ благотворителни дѣла? Колкото и тогава да би желалъ да имъ дадешъ помощъ, ти, все пакъ, не би могълъ да го направишъ, ако тѣ упорствуватъ въ поведението си. Нека спремъ да критикуваме Бога и неговитѣ творения!

11 Урокъ — 10 декемврий

Ходатайството

(Първа часть)

1. Защо направи Богъ Авраама довѣрникъ на своитѣ намѣрения? Бит. 18:1—19; заб. 1.

2. Защо запозна Богъ Авраама съ това? Въ каква форма представи Авраамъ своето ходатайство? Бит. 18:22—25; заб. 2.

3. Колко пѣти се опита Авраамъ чрезъ ходатайството си да спаси Содомъ? Ст. 24. 27—33; заб. 3.

4. Какъ изрази еднажъ Израилевиятъ народъ своето недоволство? Изх. 17:2. 3.

5. Затова какво допусна Богъ? Ст. 8.

6. Какъ постъпи Мойсей? Съ какъвъ успѣхъ? Ст. 11. 13; заб. 4.

7. Какво реши Богъ поради израилевото идолослужение? Изх. 32:9. 10.

8. Къмъ какво прибѣгна Мойсей? Ст. 11—13.

9. Отъ кжде се вижда сериозността на неговото ходатайство? Ст. 31. 32; заб. 5.

10. Какъвъ отговоръ даде Илия на обвинението на царя? 3 Цар. 18:18. 19.

11. Какъвъ духъ проявява и Илия? Ст. 36. 37.

12. Какво показва Богъ на обезсърдения Илия, за да го насърдчи? 3 Цар. 19:18; заб. 6.

13. Чий духъ и ревностъ щѣше да се появи отново, преди Христовото идване? Мал. 3:23.

14. Въ какво ще се открива духътъ на истинското ходатайство? Йез. 9:3 4; заб. 7.

15. Какво казва Господъ чрезъ Йоила върху сжщата опитностъ? Йоилъ 2:15-17; заб. 8.

Забележки

1. Както единъ баща копнѣе да въведе сина си въ своята работа, така и Богъ се радва да работи заедно съ ония отъ своитѣ чада, които живѣятъ въ неговитѣ мисли, които правятъ неговитѣ планове свои и могатъ да бждатъ пионери въ борбата противъ грѣха. Каква непрестанна радостъ трѣбва да е за него, когато вижда, че човѣци, които преди това сж живѣли въ грѣхове, доброволно сж се отвърнали отъ тѣхъ и се присъединяватъ къмъ него въ борба противъ тѣхъ, понеже сж разбрали, кое е доброто. Едно отъ най-добритѣ доказателства, които Богъ може да посочи на всемира, е фактътъ, че човѣцитѣ го обичатъ не за това, което той е направилъ за тѣхъ, но понеже тѣ съзнаватъ, какво е той.

2. Причината за молбата на Авраама бѣше не нѣкаква жертва или нѣкакво дѣло на послушание отъ негова страна. Той ходатайствува за Содомъ, понеже вѣрваше въ Божията справедливостъ и милостъ. Ако ние сме му се предали, ние можемъ да му напомняме за неговата велика правда и милосърдие, когато се застъпваме за други.

3. „Авраамъ моли не само единъ пжтъ, а повече... Любовь къмъ погинващитѣ души въодушевляваше Авраамовата молитва. Само Божиятъ Синъ е великиятъ ходатай за въ полза на грѣшника. Той, който плати цената за тѣхното изкупление, познава стойността на човѣшката душа“. (Патриарси и пророци, нѣмски, стр. 140)

4. „Божествената сила трѣбва да бжде свързана съ човѣшки старания. Мойсей не вѣрваше, че Богъ щѣше да победи враговетѣ

имъ, ако израиль не правѣше нищо за това. Докато великиятъ водачъ се борѣше съ Бога, Исусъ Навинъ и неговитѣ храбри последователи полагаха най-голѣми усилия, за да отблъснатъ израилевитѣ и Божиитѣ врагове“. (Патриарси и пророци, стр. 297.)

5. „Благополучието на избрания Божий народъ му бѣше по-скжпо отъ личната слава, по-скжпо отъ привилегиата да стане отецъ на единъ мощенъ народъ. На Бога бѣше угодна неговата вѣрностъ, неговата сърденна чистота и неговата правдивостъ, и Той му възложи, като на вѣренъ пастиръ, голѣмата задача, да въведе израиля въ обещаната земя“. (Патриарси и пророци, стр. 318.)

6. „Отпадъкътъ отъ Бога, който днесъ навсѣкжде преобладава, е сжщиятъ, който владѣше въ днитѣ на израилевитѣ пророци... И все пакъ този отпадъкъ, колкото и да е разпространенъ, не е всеобщъ. Не всички човѣци въ свѣта сж беззаконници и любящи грѣха; не всички сж застанали на страната на неприятеля. Богъ има много хиляди, които още не сж преклонили колѣне предъ Ваала. Много отъ тѣхъ жадуватъ за повече познания върху Христа и закона, мнозина очакватъ Исусъ да дойде скоро и да тури край на владичеството на грѣха и на смъртта. Има и много, които несъзнателно сж се покланяли на Ваала, за които Божиятъ Духъ все още полага старания. Тѣ се нуждаятъ отъ личната подкрепа на ония, които сж познали Бога и силата на неговото Слово“. (Пророци и царе, англ., стр. 170, 171.)

7. „Кризата приближава. Бързо увеличаващето се число на тия, които приематъ евангелието, показва, че времето за явлението на Бога предстои скоро. Макаръ че Богъ не обича да наказва, той, все какъ, ще накаже, и то много скоро. Ония, които ходятъ въ свѣтлина, ще познаятъ знаменията на приближаващата гибель; но тѣ не ще останатъ въ спокойно, равнодушно очакване на погублението, утешавайки себе си съ вѣрата, че Богъ ще запази своя народъ въ деня на идването си. Не! Тѣ ще знаятъ, че тѣхенъ дългъ е, да работятъ трудолюбиво за спасението на другитѣ и да се молятъ съ силна вѣра въ Бога за подкрепа“. (Свидетелства, англ., т. 5, стр. 209.)

8. „Ако завесата би могла да се повдигне, ако ти би могълъ да видишъ Божиитѣ намѣриния съ сждбитѣ, които въ скоро време ще се извършатъ надъ единъ осжденъ свѣтъ, ако ти би могълъ да видишъ своето собствено положение предъ Бога, ти би потрепералъ и би се побоялъ за собствената си душа и за душата на твоя ближень. Сериозни молитви отъ едно измжчено отъ страха сърдце биха се

въздигали къмъ небето. Ти би плакалъ между придворието и олтара и би съзналъ духовната си слѣпота и отклонението си отъ Бога*.
(Свидетелства, англ., т. 6, стр. 408.)

12 Урокъ — 17 декемврий

Ходатайството

(Втора часть)

1. Какъ се опита еднажъ сатана да обвини Бога? Йовъ 1:10,11; заб. 1.
2. Какъ се отнесе Йовъ къмъ тежкитѣ опитности въ живота си? Йовъ 13:15; 23:10.
3. Кога и чрезъ какво настѣпи голѣми-ятъ превратъ въ живота му? Йовъ 42:10.
4. Какво подвижи Даниила да търси Бога въ молитва? Дан. 9:2,3; заб. 2.
5. Чрезъ какво се отличава особено неговото ходатайство? Дан. 9:5. 6; заб. 3.
6. Какъ преценява той въ молбата си за прощение Божиитѣ постѣпки? Ст. 14.
7. Какъ помогна Христосъ предварително на по-къснитѣ нужди на Петра? Лука 22:31, 32.
8. Какъ показа Петъръ, че никакъ не познаваше състоянието си? Ст. 33; заб. 4.
9. За какво се бѣше осветилъ Христосъ? Йоанъ 17:19; заб. 5.
10. Какво ни дава той на мѣстото на грѣха? Ст. 22; 2 Кор. 5:21.
11. Кое голѣмо благо дължимъ ние единствено на ходатайството на Христа? Евр. 7:25; заб. 6.
12. Какъ се отнася нашиятъ Ходатай къмъ клеветника на братята? Зах. 3:2—4; заб. 7.
13. Каква часть на ходатайство за насъ поема Светиятъ Духъ? Римл. 8:26.
14. Защо той е въ състояние да направи това? Ст. 27; заб. 8.

15. Въ какво отношение и Павелъ е единъ чудесенъ примѣръ за ходатайство? Римл. 9:3.

Забележки

1. „Юдеитѣ вѣрваха въобще, че грѣховетѣ се наказваха още въ този животъ. Всѣко страдание се считаше като отплата за едно лошо дѣло, извършено отъ самия страдащъ или отъ неговитѣ родители. Истина е, че всички страдания иматъ произхода си отъ престѣпването на Божия законъ, но тази истина бѣ изопачена. Сатана, причинителятъ на грѣха и на всички негови последици, подведе човѣцитѣ да гледатъ на страданието и на смъртѣта като на изпращани отъ Бога, като произволно наложено наказание за грѣха. Когато нѣкого постигнѣше тежко страдание или мизерия, той трѣбваше да се примири и съ това, го да считатъ за голѣмъ грѣшникъ. Тѣй за юдеитѣ бѣше подготвенъ пжтѣтъ, да отхвърлятъ Исуса. Той, който понесе нашитѣ болести и натовари на себе си нашитѣ скѣрби, бѣ счетенъ отъ юдеитѣ за единъ човѣкъ, уязвенъ, поразенъ отъ Бога и оскѣрбенъ. И тѣ се отвърнаха отъ него. Но Богъ бѣше далъ единъ примѣръ, за да се избѣгнѣше това: историята на Йова бѣше показала, че сатана налага страданието, и че Богъ после дава милость споредъ своитѣ планове. Но израиль не разбра това поучение. Въ сжщата грѣшка, която Богъ трѣбваше да укори приятелитѣ на Йова, изпаднаха юдеитѣ, когато отхвърлиха Исуса“. (Желанието на вѣковетѣ. англ., стр. 470. 471)

2. Даниилъ изследваше въ Стария заветъ, който му бѣше на разположение, и Словото Божие стана неговъ върховенъ водачъ. Сжщевременно той използваше случаетѣ, които му се представяха, за да стане уменъ и опитенъ въ всички клонове на знанието... Ученици, които се превъзнасятъ надъ Бога, който е основата на всички науки, сж невежи, макаръ и сами да се мислятъ за много мѣдри. Ако ти не можешъ да си отдѣлишъ време за молитва, време за сношение съ Бога, за сериозно изпитване себе си, ако ти не уважаваашъ високо онази мѣдрость, която единствено иде отъ Бога, всичкото ти учение ще бѣде недостатъчно, и учебнитѣ курсове, които си преминалъ, ще се окажатъ недостатъчни“. (Fundamentals of Ghristian Education, p. 358.)

3. „Въ вѣра, основана върху сигурното слово на пророчеството, се моли Даниилъ на Господа за скорошно изпълнение на тѣзи обещания. Той не моли за честѣта, да бѣде запазенъ отъ Бога. Въ

своитѣ молби той напълно се застѣпваше за човѣцитѣ, които бѣха отстѣпили отъ Божието намѣрение, и изповѣда грѣховетѣ имъ като свои лични" (Пророци и царе, англ., стр. 554,555.)

4. „Сжщинската причина, защо толкова много Христови ученици по име падатъ въ болезнени искушения и после пакъ се разкайватъ, е недостатъчното познаване себе си. Затова Петъръ бѣше тъй често искушаванъ отъ врага. Затова хиляди претърпяватъ крушение въ вѣрата си. Не вземайте при-сърдце вашитѣ прегрѣшения и заблуждения, и не скърбете за тѣхъ. Азъ ви моля, очистете душитѣ си, като бждете послушни на истината. Свържете се съ небето. И Господъ да ви запази отъ себеизмама" (Свидетелства, англ., т. 3, стр. 246.)

5. „Той поднасяше своитѣ смирени молби съ силенъ викъ и сълзи предъ благодатния престолъ. Той се молѣше не за себе си, но за тия, които бѣше дошелъ да спаси. Като молителъ, който молѣше Отца си за нова сила, и който като човѣкъ се освежаваше и подкрепяше отъ молитвата, той се изравни съ страдащото човѣчество и чрезъ това даде единъ примѣръ за необходимостта отъ молитвата". (Свидетелства, англ., т. 4, стр. 528.)

6. Божиитѣ дарения и благословения за нашето добро сж неограничени. Самиятъ благодатенъ тронъ има най-голѣма притегателна сила, понеже Оня, който седи на него, ни позволява да го наричаме нашъ баща. Но Богъ счита своя спасителенъ планъ достатъченъ не за това, защото той е основанъ само върху неговата любовъ. При неговия олтаръ стои единъ ходатай, който бѣше облѣченъ въ нашата природа. Като нашъ ходатай той има задачата да ни представи на Бога като синове и дъщери. Христосъ представлява човѣцитѣ, които сж го приели. По силата на своитѣ лични заслуги той имъ дава власть, да станатъ членове на царствената фамилия, деца на Небесния Царъ". (Свидетелства, англ., т. 6, стр. 363,324.)

7. „Въ едно видение, дадено презъ 1880 год., азъ запитахъ : „Кжде е гаранцията за Божия народъ, че той ще бжде опазенъ въ тѣзи дни на посещение ?“ Отговорътъ бѣше : „Исусъ ходатайствува за своя народъ, макаръ че сатана стои отстрана и му се противи“. „И рече Господъ на врага : Ще ти запрети Господъ, враже ; ей, ще ти запрети Господъ, който избра Йерусалимъ. Не е ли той главня, изтръгната изъ огънь ?“ Като ходатай и застѣпникъ за човѣка Исусъ води всички, които искатъ да се оставятъ да бждатъ водени, съ думитѣ : „Следвайте ме нагоре, стѣпало следъ стѣпало, кждето

грѣе ялната свѣтлина на Слънцето на правдата“). (Свидетелства за проповѣдници, англ. стр. 465.)

8. „Ние трѣбва да се радваме за това, че чрезъ молитвата сме призвани за домашно общежителство съ Божия Синъ. Къмъ това съучастничество принадлежатъ трима съучастника: Христосъ, Живиятъ Ходатай при трона, който се моли за църквата и за свѣта, неговата жертва на Голгота съ всичката ѝ сила да спаси до край и да изведе до победа, сами ние и Светиятъ Духъ въ нашитѣ сърдца, който прави да действуватъ въ насъ заслугитѣ на неговата смъртъ. . . Вѣрующиятъ, въ когото живѣе Духътъ, е въ свръзка съ трона, изпитва съвършенството на онова, което бѣ издействувано за него, когато той излѣзе да свидетелствува за Христа и да печели души за него. О, нека се молимъ!“ (Свидетелства за проповѣдници, стр. 40. 41.)

13 Урокъ — 24 декемврий

Причини за неуспѣха на нашитѣ ходатайства

1. Защо Божието поведение къмъ израиля бѣше справедливо? Йез. 8:15—18; заб. 1.

2. Каква причина посочва Яковъ за това, че нѣкои молби не биватъ послушвани? Як. 4:3 — 5; заб. 2.

3. По какво може да се познае истинското ходатайство? Еф. 6:18; заб. 3.

4. Още чрезъ какво може да бѣде осуетенъ успѣхътъ на едно ходатайство? 1 Петр. 3:7; заб. 4.

5. Защо ученицитѣ нѣмаха никакъвъ успѣхъ съ молитвата си за единъ боленъ? Мат. 17:18—21; заб. 5.

6. Какъ гледа Богъ на ония, който се считатъ за праведни? Лука 18:11—14; заб. 6.

7. Въ какъвъ смисълъ къмъ тази класа трѣбва да се брои и останалиятъ у дома братъ? Лука 15:29. 30.

8. Какво трѣбва да избѣгваме, за да не

осуетимъ успѣха на нашитѣ молитви? Римл. 12:17; 1 Петр. 2:12; заб. 7.

9. Коя бѣше причината, задето бѣ отказано на ходатайството на Иеремия за израиля? Иер. 14:10—12.

10. Отъ кжде се вижда, че имаме да противостоимъ на съпротива? Дан. 10:12. 13.

11. При кои условия иска Богъ да извърши едно велико дѣло? Иер. 3:12.13. 17; заб. 8.

12. По какъвъ начинъ се опитва сатана днесъ да прѣчи на успѣха на Божието дѣло? Откр. 3:15.16; заб. 9.

13. Какъвъ съветъ дава Богъ на църквата? Ст. 18; заб. 10.

Забележки

1. Когато ние позволяваме на други лица или нѣща да заематъ мѣстото на Бога въ нашитѣ наклонности, Библията нарича това идолослужение. Има едно вътрешно и едно външно идолопоклонство. Вътрешното идолопоклонство е добре характеризирано въ планинската проповѣдь (Мат. 5—7.) Има, обаче, едно идолопоклонство, което се изживява въ най-различни проявления предъ очитѣ на свѣта, което спѣва всѣка молитва на ходатайство. Когато човѣцитѣ, за които ние работимъ и се молимъ, виждатъ каква и да е проява на идолопоклонство въ нашия животъ, веднага е издигната една ужасно висока, непристѣпна преграда. Какъ може Богъ да послушва молитвитѣ ни при такива условия?

2. Ние никога не намираме, че Исусъ се е молилъ за благословения за себе си. „Чрезъ постоянно общение той получаваше животъ отъ Бога. А чрезъ това той можеше да дава животъ и на свѣта. Така трѣбва да правимъ и ние“. (Жлеанието на вѣковетѣ, англ., стр. 363.) Нека не се молимъ да имаме по-лекъ животъ, но да станемъ по-силни човѣци. Обмисли въ спокойствие молитвитѣ си въ миналото, за да видишъ, дали тази мисль се е съдържала въ тѣхъ.

3. „Чрезъ Христовата благодать апостолитѣ станаха това, което бѣха. Пълна преданность и сериозна, смирена молитва ги бѣше довела въ пълно общение съ него. Тѣ седѣха, заедно съ него на небесни мѣста. Тѣ му представяха голѣмината на личната си вина. Чрезъ сериозна, постоянна молитва получиха тѣ дара на Светия Духъ

и излъзоха, за да спасяват човѣци и ревностно да възвестяват победитѣ на кръста“. (Свидетелства, англ., т. 7, стр. 32.) Една важна причина за липсата на Светия Духъ въ нашитѣ църкви е бързината на нашето време, която не ни позволява да полагаме сериозни, постоянни старания за другитѣ. Това е само една отъ многото прѣчки, които сатана ни поставя на пътя. Тѣ могатъ да се надвиятъ само чрезъ издържливостъ въ молитвата.

4. „Щастието на човѣцитѣ и напредѣкътъ въ църквата зависи до голѣма степенъ отъ влиянието на дома. Чрезъ вѣрното изпълнение на всѣкидневнитѣ задължения въ живота се създаватъ вѣчни ценности. Свѣтътъ не се нуждае толкова много отъ голѣми глави, колкото отъ добри човѣци, които сж благословение въ дома си“. (Евангелски работници, стр. 204.)

5. „Като избира тримата ученици да го придружаватъ по пътя, Исусъ предизвика ревността на останалитѣ деветъ. Въмѣсто да подкрепятъ вѣрата си чрезъ молитва и чрезъ вдълбочаване въ Божието слово, тѣ дадоха свободенъ ходъ на своето обезсърдчение и огорчение. Въ това състояние тѣ подхванаха борбата съ сатана. За да останатъ победители въ такава борба, тѣ трѣбваше да отидатъ въ другъ духъ на работа. Тѣхната вѣра трѣбваше да бжде подкрепена чрезъ усърдна молитва, постъ и смирение на сърдцето. Тѣ трѣбваше да се освободятъ отъ себе си, за да бждатъ изпълнени съ духа и силата Божии. Сериозна и постоянна молитва къмъ Бога въ вѣра, готова за пълно подчинение на Бога и за безрезервна преданностъ къмъ неговото дѣло, може само съ помощта на Светия Духъ да доведе въ борба противъ князетѣ и властитѣ, управителитѣ на тъмнината на този свѣтъ и лукавитѣ духове въ поднебесната“. (Желанието на вѣковетѣ, англ., стр. 430.)

6. „Който се счита съвършенъ и достатъчно добъръ и е доволенъ отъ състоянието си, той не се стреми къмъ това, да стане съучастникъ на благодатта и правдата Христова. Гордиятъ не чувства никакъвъ недостатѣкъ и затова заключава сърдцето си за Христа и за неизмѣрното благословение, което Той би желалъ да даде. Въ такова сърдце нѣма мѣсто за Исуса. Който се вижда въ очитѣ си богатъ и достоенъ, не може да проси съ вѣра, а съ това и да получава Божието благословение. Той се чувствава ситъ и затова си отива празенъ“. (Мисли отъ планината на блаженствата, нѣмски, стр. 15.)

7. „Вѣрата въ близкото идване на Сина Човѣшки въ облацитѣ небесни не кара истинския християнинъ да става небреженъ и нехаенъ къмъ обикновенитѣ задължения въ живота . . . Показано

ми бѣ, че мнозина не даватъ добро свидѣтелство въ тази точка. Тѣ откриватъ истинския си характеръ въ постѣпките си въ земнитѣ работи. Тѣ проявяватъ невѣрие, лукавство и нечестностъ въ обносиките си съ ближните си“. (Свидѣтелства англ., т. 4 стр. 309.)

8. Нищо на спѣва ходатайството така, както фалшивото поведение на нѣкои отдѣлни членове въ църквата. „Господь сега вече не действува за довеждането на много души въ истината поради непокаяните църковни членове и ония, които нѣкога сж били покаяни, но сж охладнѣли. Какво влияние биха оказали тѣзи неосветени членове върху новопокаяните? Не биха ли направили тѣ недейтелна дадената отъ Бога вѣсть, която Божиятъ народъ трѣбва да разнася?“ (Свидѣтелства, англ. т. 6, стр. 371.)

9. „Изразътъ изплюване изъ устата означава, че той не може да представи нашите молитви или нашите изявления на любовъ къмъ Бога и въ никой случай да приеме нашите проповѣди отъ Словото му или дейността ни въ духовната областъ; сжщо и не може да подкрепи нашите молитви съ молба, да ни бжде подарена милостъ“. (Свидѣтелства за църквата, нѣмски, томъ 2, стр. 333.)

10. „Ценишъ ли ти жертвата на Голгота тъй много, че да си съгласенъ да подчинишъ всѣки другъ интересъ на дѣлото за спечелване души? Сжщото усърдно желание за спасение на грѣшници, което отличавахе живота на Спасителя, отличава и живота на неговите истински последователи. Християнинътъ не иска да живѣе за себе си; съ радостъ посвещава той всичко, каквото е и има, въ служба на Спасителя. Той е гласканъ отъ едно необяснимо желание да печели души за Христа“. (Свидѣтелства, англ., т. 7, стр. 10.)

14 Урокъ — 31 декемврий

Поводи за молитва

1. За какво ни кани Богъ? Мат. 11:28—30; заб. 1.

2. Кое най-голѣмо нѣщо ни е предложено? Лука 11:13; заб. 2.

3. Съ какво свързвахе Давидъ молитвата си? Пс. 143:5—8; заб. 3.

4. За какво моли Давидъ Господа? Пс. 86:11; 119:169; заб. 4.

5. Отъ кои думи се вижда Давидовата вѣра? Пс. 86:5—10; заб. 5.

6. Каква опитностъ ще направимъ, ако водимъ сериозенъ молитвенъ животъ? Пс. 65:4,5; заб. 6.

7. Защо въ най-скръбни дни не бива да се отчайваме? Пс. 42:5. 6; заб. 7.

8. На какво действие се радва просящиятъ? Фил. 4:6. 7.

9. Кое е условието, споредъ Исусовитѣ думи, за да бждатъ послушани молитвитѣ ни? Йоанъ 15:4—10.

10. Кои опитности трѣбва да ни насърчаватъ за молитвенъ животъ? Пс. 107:6. 7; 34:5; 50:15; Йоилъ 3:5.

11. Защо Павелъ се молѣше за ходатайството на църквата? Еф. 6:18. 19.

12. Съ какво сравнява Откровението нашитѣ молитви? Откр. 5:8.

13. Какъвъ чудесенъ превратъ е въ състояние да извърши молитвата? Пс. 40:2—5; заб. 8.

Забележки

1. Когато ние винаги имаме предъ очи Господа и възнасяме сърдцата си къмъ него въ благодарностъ и славословие, въ нашия животъ ще има непрекъснатата свежестъ. Нашитѣ молитви ще взематъ форма на разговоръ съ Бога, като че се разговаряме съ интименъ приятель. Той лично ще ни съобщи своитѣ тайни. Ние често ще имаме сладкото, радостно съзнание за присѣтствието на Исуса. Сърдцата ни често ще горятъ въ насъ, когато той се приближава къмъ насъ, за да се сношава съ насъ, както нѣкога съ Еноха. Когато християнинътъ нанстина изпитва това, тогава въ неговия животъ ще се вижда една простота, една кротостъ и едно сърдечно смирение, които ще показватъ на всички, съ които той общува, че той е билъ при Исуса и се е поучилъ отъ него“. (Христовитѣ притчи. нѣмски, стр. 127.)

2. „Ние трѣбва да просимъ не само въ името Христово, но и подъ влиянието на Светия Духъ. Това обяснява, какво значи, когато се казва: „Духътъ самъ ходатайствува за насъ съ неизказани въз-

дишания. Богъ слуша на драго сърдце такива молитви. Когато ние съ сериозност и сърдечност поднасяме въ името Христово една молитва, то тъкмо това усърдие вече е залогътъ отъ Бога, че той, който може да направи много повече отъ онова, което ние просимъ и разбираме, е готовъ да послуша молитвата ни“. (Христовитѣ притчи, стр. 145.)

3. „Докато трѣбва да работимъ сериозно за спасението на изгубенитѣ, ние, все пакъ, трѣбва да си отдѣляме време за размисълъ, за молитва и за изучаване на Словото Божие. Само извършеното съ много молитва дѣло, което действува чрезъ Христовитѣ заслуги, ще покаже въ края, че е действувало за добро“. (Желанието на вѣковетѣ, англ., стр. 362.)

4. „Всѣко обещание на Словото Божие може да ни стане за предметъ на молитви, като се осланяме да даденото слово на Йеова. Ние можемъ да претендираме чрезъ Исуса за духовнитѣ благословения, отъ които се нуждаемъ. Ние можемъ съ детска простота да кажемъ поотдѣлно всичко, отъ което се нуждаемъ“. (Мисли отъ планината на блаженствата, нѣмски, стр. 146.)

5. „Най-голѣмитѣ победи на Христовата църква или на отдѣлния християнинъ сж не тия, които се постигатъ чрезъ талантъ или образование, чрезъ богатство или човѣшко благоволение. Това сж победитѣ, които се постигатъ въ стаичката за разговоръ съ Бога, когато една сериозна, боряща се вѣра държи здраво мощната дѣсница на Всеомогщия“. (Патриарси и пророци, нѣмски, 198.)

6. „Докато се занимаваме съ нашата всѣкидневна работа, ние трѣбва да възнасяме сърдцата си въ молитва къмъ небото. Тѣзи тихи молитви се въздигатъ като таманъ предъ трона на благодатъта; и атакитѣ на сатана биватъ осуетени. Християнинътъ, чието сърдце и духъ почиватъ тѣй въ Бога, е непобедимъ. Никакви изкуства и лукавия не могатъ да нарушатъ неговия миръ. Всички обещания на Словото Божие, всички сили на божествената благодатъ, цѣлата закрила на Йеова гарантиратъ сигурността на неговото избавление. Тѣй Енохъ ходѣше съ Бога, и Богъ бѣше съ него, една винаги присъствуваща помощъ въ всѣко време на беда“. (Евангелски работници, стр. 254.)

7. „Какъ просто е да се разбере: нѣма друга истинска сила освенъ тази, която Богъ дава на тия, които уповаватъ на него. Молба, която се поднася на Бога съ вѣра, донася повече сила съ себе си, отколкото най-голѣмата човѣшка мъдростъ“. (Свидетелства, англ, томъ 2, стр. 279.)

8. „Най-успѣшнитѣ учители и проповѣдници сж тия, които се

довѣрять наивно на Бога и винаги очакватъ неговото ръководство и неговата благодатъ. Бдение, молитва и работа трѣбва да бждатъ лозунгътъ на християнина. Животътъ на единъ истински християнинъ е животъ на постоянна молитва. Той знае, че свѣтлината и силата на единъ день не сж достатѣчни за искушенията и трудноститъ на другия. Сатана постоянно промѣня искушенията си. Всѣки день носи нови обстоятелства съ себе си; и въ необикновеното, което ни очаква, ние биваме обградени отъ все по-нови опасности и нападени отъ все по-нови и неочаквани искушения. Само чрезъ силата и благодатъта, които получаваме отъ горе, ние можемъ да се надѣваме да победимъ искушенията и да изпълнимъ длѣжноститъ, които ни предстоятъ“. (Евангелски работници, стр. 257. 258.)

МАЙКО,

ТВОЕТО

ДЕТЕ!

Подъ това заглавие г-ца Хулда Йостъ, ратница въ областта на благотворителното дѣло, е издала една брошура. Въ нея тя от-крива ценни нѣща отъ богатото съкровище на дългогодишната си опитностъ въ дѣлото на благотворителността. Брошурата е от-правена къмъ майката, защото тъкмо въ свръзката „майка и дете“ любовта и пожертвувателността се изразяватъ въ най-чиста форма. Изхождайки отъ смисъла и целта на брака, съ искрени думи и нѣженъ тактъ авторката говори за отговорността на майката преди раждането на детето, за отхранването и отглеждането на кърмачето и за нравственитѣ опасности на детинството. Въ отдѣлни откъслечи тя обръща особено внимание на възпитанието на дъщерята и сина въ тѣлесна и душевна чистота.

Ниџоя майка не трѣбва да пропусне да си набави тази брошура.

Брошурата има 40 страници и коства 10 лева.

Може да се достави отъ Адв. Книгоизсателство, София, ул. „Солунска“ № 49.

